

Лістапад 2009г. № 9 (20)

NIKA

Газета гістарычнага факультэта БДУ

Aura academica

Дзяды: час збіраць раскіданыя гнёзды

Мая радасць жыцця

Зведаць радасці жыцця
Маладымі трэба.
За юнацтвам бесклапотным
Пройдзе шмат гадоў самотных.
Усіх нас прыме глеба.
Гаўдэамус

У дажджлівы кастрычніцкі дзень вяртаюся з дачы. Каля варотаў – некалькі сабачак. Усеагульны любімец старэнькі амаль бяззубы Рыжык стомлена прылёт, эканомячы сілы і задумаўшыся пра цяжкую зімоўку. Альма, сучка, што некалькі разоў давала патомства, якое невядома куды знікала, нешта шукала каля сметніцы, спрабуючы зрабіць хоць якія запасы. А два ўжо крыху падросшыя сабачкі гулялі, не звяртаючы ўвагі ні на халодны пранізлівы вецер, ні на вераніцы машын, што адвозілі ў горад дачнікаў, якія на працягу летняга сезона шчодро кармілі братоў сваіх меншых. Махнулі рукой мне два сталых мужчыны, просячы падвезці да Мінска. Чаму не?

– Вось гарцуюць, маладыя яшчэ, дурненькія. Праз тыдзень які зразумеюць, што такое голад. І наогул ці пабачым напрудвесні сабачак? – заклапаціўся адзін.

– Дык што ж ім, небаракам, ужо цяпер у магілу хвост пакласці? – абурўся другі. – Можа выжывуць, а можа – не. Не ў іх сілах што-небудзь змяніць. Як будзе, так будзе... – І дваццаць кіламетраў да сталіцы ў цёплай машыне прайшлі ў поўным маўчанні.

Маладзенькія сабачкі і іх лёс ў змрочны восеньскі дзень яшчэ доўга бударажылі маю душу. А калі мне прапанавалі што-небудзь напісаць пра сучасную моладзь, узнік менавіта вобраз таго дня.

Моладзь – як тыя сабачкі: ёй яшчэ невядома ў поўнай ступені горыч існавання, а хочацца скакаць, весяліцца і жыць. (Хоць голы, але вясёлы.) І сапраўды, можна бясконца думаць пра тое, якія

няўдачы могуць нас напаткаць, якія птушыныя, свінныя і іншыя хваробы могуць адолець, што і калі мы можам згубіць у жыцці, але ці дададуць нам нашы думы і перажыванні шчасця? Думаць – не думаць, жыццё вырашае за нас многае. Як кажуць мудрыя беларусы, каб чалавек ведаў, дзе спатыкнецца, дык абышоў бы тое месца.

Таму цалкам станоўча стаўлюся да весялосці, бесклапотнасці, своеасаблівага “пафігізму” студэнтаў, улічваючы тое, што ў маладосці ўсё даецца лягчэй – бяссонныя ночы ў начных клубах пераходзяць у дзённыя заняткі, тысячагадовыя гісторыі народаў, мовы вучацца за некалькі сутак – і гэта для здароўя амаль незаўважна. Праўда, як ненармальна для любой істоты быць вялай, так і нармальны малады чалавек павінен быць актыўным: яму павінна хацецца жыць, тварыць, кахаць, працаваць, рабіць свет лепшым.

Час ад часу мне задаюць пытанні: а ці адрозніваецца сучасная моладзь ад папярэдніх пакаленняў?

А мне хочацца перайначыць заўсёды – ці былі іншымі іншыя пакаленні? Які б час мы ні ўзгадалі, заўсёды моладзь любіла пагуляць, заўсёды старэйшыя наракалі на тое, што маладыя сталі не такімі, як яны, а разбэшчанымі, гульгаватымі, нахабнымі і г.д. Як часта здаецца, гэтыя нараканні ад слабой памяці старэйшых, ад своеасаблівай зайздрасці. З усмешкай глядзіш на тое, як былы студэнт, які не надта любіў наведваць лекцыі, сёння на сваіх апантана адзначае адсутных, як той,

хто гадоў 20 таму любіў выпіць вінца, сёння ў якасці куратара праводзіць рэйды па інтэрнаце. Што рабіць: ролі мяняюцца, людзі таксама. (Быў час, калі дзеўкі любілі і нас. Бывала, буяла, а сягоння й рыкаць не хоча).

Калі кажуць пра тое, што моладзь лезе туды, куды не трэба (розныя групкі, секты, партыі), дык ва ўсе часы любая моладзь лезла туды, бо гэта была моладзь! Што можа быць лепшым за аптымізм, гарачыя вочкі, адданасць, энергію, якія ёсць толькі ў моладзі і пасля па нейкіх не вельмі прывабных законах зямнога існавання паціху знікаюць з узростам!

Мне імпануе ў сённяшніх студэнтах таксама тое, чаго бракавала нам: раскаванасці, умення сябе падаць, урэшце інфармаванасці і ў некаторай ступені адукаванасці.

Калі ў мяне пытаюць, чаму я, вельмі стамляючыся на працы, усё ж працую з “дэбіламі”, я хачу сказаць, што ў гэтым і ёсць крыху асабістага:

- студэнты зараджаюць сваёй энергетыкай,
- у іх, нягледзячы на шмат-

лікія праблемы, амаль заўсёды ёсць аптымiзм,

- яны кахаюць па-сапраўднаму,
- яны жывуць напоўніцу, радуючыся і пакутуючы аднолькава моцна,
- яны вераць у сяброўства і імкнуцца быць адданымі сябрамі,
- яны вераць, што ў іх будзе самы лепшы муж ці самая лепшая жонка,

- яны не дапускаюць думкі пра тое, што п'ючы піва і не толькі, могуць стаць алкаголікамі,
- сярод іх менш зайздрасці,
- яны апантана кідаюцца ў абарону несправядлівасці, на пабудову новага, лепшага жыцця, не думаючы пра сваё жыццё, пра сваю будучыню,
- побач з маладымі адчуваеш сябе заўсёды маладым, а гэта, паверце, самае прыемнае адчу-

ванне ў жыцці, за якое шчыры дзякуй!!!

Старасць – не радасць, а маладосць не на век, – заўважалі нашы продкі. Таму цаніце кожны дзень сваёй маладосці, напаўняйце яе сэнсам, працуйце, жывіце, гуляйце, кахайце, будзьце каханымі, дасягайце сваіх мэтаў!!!

Люблю Вас!

Ваша ГЕДЗІМІН.

Гісторыкі, філолагі, філосафы... пералік можна працягнуць. Яны належаць да гуманітарнай сферы навуковай і прафесійнай дзейнасці. Гэтыя спецыяльнасці ў многім адказваюць за выхаванне і сацыялізацыю асобы чалавека. Атрымоўваецца, што гэта ці не галоўная функцыя грамадства ў цэлым. Тады лагічна вынікае, што гуманітары – гэта самыя прэстыжныя спецыялісты?! Напэўна...

5 лістапада на юрыдычным факультэце БДУ прайшла канферэнцыя пад назвай “Гуманітарная адукацыя”. Асноўнай тэмай была праблема ўладкавання выпускнікоў-гуманітарьяў ВНУ, у першую чаргу БДУ, пасля заканчэння вучобы. Ініцыятарам і арганізатарам выступіла Студэнцкая рада па якасці адукацыі БДУ. Студэнты-члены рады запрасілі на канферэнцыю, падключыўшы ўсе свае магчымыя сувязі, патэнцыйных работадаўцаў і былых студэнтаў БДУ, якія ўжо працуюць. Хацелася б зрабіць маленькую заўвагу, што былых студэнтаў БДУ не бывае. Дык вось, гэсцей сабралася даволі немала, але не ўсе – перашкодзіў свiны грып і недахоп свабоднага часу. Было багата дакладаў па тэматыцы гуманітарнай адукацыі, але большасць прысутных студэнтаў, і мяне таксама, зацікавілі невялікія выступленні выпускнікоў БДУ. Яны апавядалі пра тое, як яны ўладкаваліся на працу, і давалі парады са свайго досведу.

Канферэнцыя пачалася з прывітальных слоў намесніка дэкана па вучэбнай працы юрыдычнага факультэта – Уладзіміра Мікалаевіча

ШТО ЧАКАЕ ГУМАНІТАРЫЯЎ

Сатоліна, які акцэнтаваў сваю ўвагу на якасці падрыхтоўкі спецыялістаў-гуманітарьяў і на запатрабаванасці іх на рынку працы. Звычайна словы прадстаўнікоў адміністрацыі любой установы рэдка прыцягваюць увагу слухачоў, але ў довадах Уладзіміра Мікалаевіча было да чаго прыслухацца. Валянціна Сабалеўская, якая працуе спецыялістам групы аналізу і стратэгіі аддзела службы кіравання даходамі “Belavia”, распавяла пра тое, што была размеркавана на Барысаўскі мясакамбінат, але сама знайшла працу ў нацыянальнай авіякампаніі і размеркавалася туды. Людміла Арлоўская знайшла сваё месца працы падчас праходжання практыкі, хця адрозне не планавала там заставацца. Паводле яе слоў, праца галоўнага спецыяліста дзяржаўнай установы “Навукова-практычны цэнтр праблем умацавання законнасці і правапарадку Генеральнай пракуратуры Рэспублікі Беларусь” патрабуе многа сіл, вынослівасці,

часта працы звышурочна. Юлія Стоцкая пачала працаваць у банку “BelSwissBank”, калі яшчэ была студэнткай 5 курса юрфака БДУ. Выступоўцаў было многа – усіх доўга пералічваць.

Да выступаючых было многа пытанняў, часта адказы выклікалі жывое абмеркаванне, выказванне сваіх думак па розных аспектах дакладаў, гучалі парады тым, хто хутка сутыкнецца з размеркаваннем і сталай працай. Дык падвядзём вынікі: каб праца прыносіла задавальненне, трэба яе такую знайсці; шукаць неабходна пачынаць падчас навучання; каб зацікавіць патэнцыйнага работадаўцу, трэба мець высокі ўзровень адукацыі, быць прафесіяналам сваёй справы, быць выхаваным, камунікабельным, умець трымацца ў розных сітуацыях. Пералік можна працягваць, але галоўнае – гэта тое, што ўсё ў нашых руках!

Дзмітрый ВРУБЛЕЎСКИ

БЫТЬ или не БЫТЬ?

У каждого народа свои обычаи и традиции. Однако сегодня мир стал настолько тесен, что даже праздники отправляются путешествовать, оседая и пуская корни в самых неожиданных местах. Сумел ли такой праздник, как Хэллоуин (Halloween) прижиться в нашей стране, или нам ближе старые добрые Дзяды? Сумела ли новая чужая традиция влиться в живую культуру Синеокой, мы решили узнать у людей, наиболее чутких к новому, – у студентов.

– Я Хэллоуин не отмечаю, даже не знаю, какого он числа. А Дзяды – да, в моей семье есть такая традиция. **Юра (МИУ, учетно-финансовый факультет)**

– Я, по правде говоря, никак к Хэллоуину не отношусь. Не отмечаю... Не привлекают идеи. **Алина (БГУ, истфак)**

– Я категорически против Хэллоуина, для меня это не праздник, а влияние Запада... агрессивный еще... Дзяды? Ну, на кладбище ездим... **Вика (БГУ, истфак)**

– Обожаю Хэллоуин, для меня он как второй Новый год. **Маша (БГУ, истфак)**

– На Хэллоуине хорошо зарабатывать деньги на костюмах, билетах в клубы и прочем. Конечно, хорошо повеселиться, отдохнуть, но мне кажется, что он не приживется у нас. У нас есть другие праздники, Дзяды, например, которые, к сожалению, не имеют такой поддержки среди молодежи... **Саша (БНТУ, факультет маркетинга, менеджмента, предпринимательства)**

Сколько людей – столько и мнений. Для кого-то Хэллоуин – это круто, а кто-то предпочитает наш белорусский праздник. Наверное, стоит разобраться, почему древняя кельтская традиция, зародившаяся на землях современной Великобритании и Северной Франции,

стала так любима одними и вызывает скепсис у других.

Корни этого праздника уходят во времена древних кельтов, которые делили год на две части: летнюю и зимнюю. А переход зимы в лето отмечался 1 ноября праздником в честь Самхейна – властелина мерт-

увидеть хозяина замка на крыше. Во Франции самые впечатляющие шествия проходят в пригородах Парижа, в Диснейленде и Лиможе. Ежегодно туда съезжается более 30 тысяч человек, чтобы присоединиться к парадам гоблинов, вампиров и призраков.

вых, князя тьмы, покровителя зимы. Считалось, что этот день – ворота в зиму, а ведьмы и демоны – хранители этих врат. Язычники-кельты придавали этому большое значение и, дабы не стать добычей теней мертвых, наряжались в звериные головы и шкуры, гасили очаги в своих домах и всем своим устрашающим видом отпугивали призраков.

С обращением в христианскую веру жители островов Ирландия и Британия вынуждены были отказаться от многих языческих обычаев. В VII веке Папа Бонифаций IV утвердил 1 ноября как День Всех Святых, в который полагалось прославлять святых и мучеников. Поэтому на Западе языческий праздник не только сохранился, но и в сознаниях людей слился с церковным празднеством.

Сегодня Хэллоуин популярен во многих странах мира. В Германии в этот день замок Франкенштейна в Дармштадте привлекает тысячи людей, переодетых в костюмы монстров. Они надеются, что смогут

Наибольший размах празднования получили в США и Канаде. Каждый год более половины американцев наряжают свои жилища и офисы для Хэллоуина. Дети стучатся в дома с криками «Угощай или пожалеешь!», и если не принести им жертву, то эти маленькие злые демоны могут жестоко пошутить.

В Беларуси Хэллоуин появился сравнительно недавно. Его размах в нашей стране еще далек до масштабов американского Хэллоуина. Тем не менее он обретает свои особенные черты. Многие клубы готовят для посетителей Halloween-party, где проводятся конкурсы на лучший карнавальный костюм, самую ужасную гримасу. Главное в этом вечере – безудержное веселье, шутки и розыгрыши. Однако церковь убеждена, что этот праздник чужд для христианина, и выступает против.

Прожив многовековую историю, Хэллоуин сохранился до наших дней. И пусть каждый сам решает, как относиться к нему.

Даша ВОЛКОВА

Калі аўтару гэтых радкоў прыйшла ў галаву ідэя напісаць у лістападаўскі нумар артыкул, прысвечаны Дзядам, то першае, аб чым падумалася: якога погляду на гэтае свята будзе правільным прытрымлівацца? Здавалася б, як чалавек веруючы, павінен без аніякіх сумненняў напісаць пра хрысціянскі досвед гэтага свята. Але ж як быць з народным культам продкаў, які з'явіўся на нашых землях яшчэ з часоў, калі не было тут аніводнага хрысціяніна? Як быць з тымі Дзядамі, пра якіх некаторыя кажуць, што гэта адгалосак паганства, што гэта мінулае, якое хутка звыдзецца і забудзецца? А калі вырашым забыць тое, што зараз называем паганскім звычаем, то як потым растлумачым нашчадкам прычыны такога забыцця?

Вокны шырокія Вам адчыню...

З самай сівой даўніны пайшоў звычай ушаноўваць сваіх продкаў, запрашаючы іх душы да сябе ў хату на пачастунак. Нельга было сустракаць душы продкаў у непрыбранай хаце, таму яе чысцютка прыбіралі, загадзя мыліся ў лазні. Перад Дзядамі заўжды мылі вокны начыста. З аднаго боку, гэта сакральны акт адкрывання шляху святлу і душам. З другога – цалкам практычная завяздзёнка: па Дзядых зазвычай прыходзяць маразы. Што тычыцца святочнага стала, то

асабліва сцю святочнай вячэры была наяўнасць больш за сем страў. Абавязковымі былі куцця, бліны, кісель, мяса і яечня. На стол накрывалі самы прыгожы абрус, пад які клалі салому. Перад тым, як сесці вячэраць, гаспадар тры разы абыходзіў са свечкай стол, адчыняў вокны і дзверы і клікаў па імёнах продкаў. Падчас вячэры размова вялася выключна аб памерлых “дзядых”, продках роду: узгадвалі іх жыццё, прыводзілі прыклады для малодшых і г.д.

Адное толькі, што вышэй апісаны звычай наўрад ці зараз захоўваецца ў кожнай сям’і. Імкліва змяняецца свет, змяняецца што-дзённае жыццё, змяняюцца людзі: цяпер ужо мала хто можа паверыць у словы сваёй бабулі, якая гаворыць нешта там пра продкаў, што прыйдуць на вячэру і сядуць за стол, за якім ты звычайна ясі. З-за гудзення мабільнікаў не чуваць галасоў продкаў, дрыжкікі па целе бягуць не ад адчування тага-светнага, а ад звычайнага холаду. І тут не трэба скардзіцца на эпоху, якая адбірае ў людзей памяць пра мінулае, бо кожнае пакаленне пачынае жыць ў той час, які падрыхтавалі ягоныя бацькі, а потым само стварае свой уласны свет, не ўзгадняючы яго ні з кім.

Упэўнены, што з усяго насельніцтва нашай краіны не так ужо і мала людзей наведвае могілкі хаця б раз на год і, упрыватнасці, на Дзяды, але ж колькі з іх па-сапраўднаму разумеюць сэнс гэтага звычая, адчуваюць яго? Я маю на ўвазе, што традыцыйныя свята не павінны стаяць асабняком ад чалавека і грамадства, бо яны – гэта тое, што звязвае мінулае з сучаснасцю, своеасаблівыя “галаснікі”, у якіх захоўваюцца галасы продкаў. І зараз жывуць яшчэ людзі, якія з’яўляюцца носьбітамі традыцыйнай культуры, ад нас толькі залежыць – захаваем мы гэтую культуру для наступных пакаленняў ці не.

Якім атрымаўся гэты артыкул? Святочным, бо тэма Дзядоў? Праблемным, бо свята сённяшняе не святкуецца, як свята ранейшае? Маралізатарскім, бо, напэўна, аўтар абвінавачвае навакольны свет у бяздушшы і абыякавасці? Бессэнсоўным, бо што зробіш з сучасным светам і людзьмі? А мо ў ім ёсць крыху надзеі, што нехта адзін прачытае яго і нешта зменіць у сваім стаўленні да гэтага свята, нешта прыгадае з маленства? Хай кожны вырашыць для сябе сам...

Зміцер АНАЦКА

СУЧБЕЛЛІТ З ДАСТАЎКАЙ

Мы прывыклі сустракаць паэтаў на паліцах кнігарняў і бібліятэк. Ну, яшчэ ў бронзавым выглядзе на плошчах, у парках і скверах. Але паэт – гэта не толькі папера, камень ці метал. Часам гэта сівы стары, мудры, як цар Саламон, і просты, як твой дзядуля з вёскі. Часам – фэйны мужык з дасціпнымі жартамі і дзіцячым смехам. Часам – твой субрат-студэнт, з якім хоць спрачайся пра паэзію, хоць распавядай пра прышпілы апошняй сесіі, хоць пі піва па-над Свіслаччу. Літаратура – яна такая розная...

Сучасная беларуская літаратура (для сяброў – проста сучбелліт) завітала ў сцены гістарычнага факультэту 27 кастрычніка, каля сямі гадзін вечару. Крыху пачакала, пакуль утульная 25-я аўдыторыя вызваліцца пасля апошняга семінару, пакуль усядуцца на мяккіх крэслах усе ахвочыя, і так, пачакаўшы, з’явілася перад студэнтамі ў выглядзе пузатага дзядзькі з хітраватым гарэзлівым позіркам і гітараю за плячыма. “Андрэй Хадановіч! Гэта Хадановіч!” – павучалі больш дасведчаныя неафітаў. Так, гэта ён – Андрэй Хадановіч. Стваральнік сямі зборнікаў вершаў і дзвюх дачок, перакладчык з некалькіх моў, выкладчык, спявак, слэмер, стар-шыня... усяго і не пералічыць. Вось ён сядзе на парту, дастае гітару, вершы і пачынае – чытаць, спяваць, жартаваць, размаўляць. Аўдыторыя, загружаная за дзень заняткамі, усе больш і больш зараджаецца энергіяй, ажывае. І выпадковы слухач, які завярнуў сюды за кампанію, які апошні раз бачыў беларускі верш яшчэ ў школе, разумее: “Блин, прикольно!”. І нават ззяюць вочы хлапчука з прыгожым імем Святаслаў, нашага рускага брата з далёкага халоднага Нефцеюганска, хоць можа ён не разумее і паловы пачутага.

Напрыканцы сустрэчы сябры

гістфакаўскай суполкі ТБМ “Варта”, якія і запрасілі ў госці спадара Андрэя, зладзілі госцю допыт-залік.

За-хаду” новую “заразу” – паэтычны слэм. Растлумачце працоўным масам, што гэта за хвароба?

NIKApedia:

Андрэй Хадановіч – беларускі паэт, перакладчык, філолаг. Нарадзіўся 13 лютага 1973 г. у Мінску.

Скончыў філалагічны факультэт БДУ (1995) і аспірантуру БДУ па спецыяльнасці замежная літаратура (1999). Выкладае ў БДУ гісторыю французскай літаратуры. Выкладчык Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, кіраўнік “Перакладніцкай майстэрні” ў Беларускім калегіюме. Член Саюза беларускіх пісьменнікаў і Беларускага ПЭН-цэнтра, які ўзначальвае з 10 снежня 2008 г. Аўтар 7 зборнікаў вершаў. Перакладае з французскай, украінскай і польскай моў.

А што, выкладчык філфаку Андрэй Валер’евіч сам не раз дапытваў сваіх студэнтаў на заліках і іспытах, дык зараз – яго чарга адказваць. Хадановіч бліскуча справіўся нават з самымі правакацыйнымі пытаннямі, але ўсё роўна папрасіўся на перадачу – спадабалася яму ў нас. Што слухачы яму з радасцю дазволілі.

Так што можна пабачыць шмат цікавага нават на сваім звычайным і будзённым факультэце. Варта толькі глядзець не толькі сабе пад ногі!

А.Хадановіч: з заліковых пытанняў і адказаў.

– Не так даўно, пару год таму вы прыцягнулі з “загіўшага

– Слэм – гэта штосьці сярэдняе паміж паэзіяй і боксам. У цябе ёсць тры хвіліны і самая няўдзячная аўдыторыя, якая можа закідаць цябе яйкамі, затаптаць нагамі, а можа, наадварот, панасіць на руках. Украінцы неяк зацягнулі на слэм. “Хочаш паўдзельнічаць?” – “Не-е. Мне не вельмі падабаецца тое, што вы робіце.” – “Гэта з-за таго, што ты баішся канкурэнцыі!” Ну добра. Паўдзельнічаў пяць разоў, чатыры разы выйграў... Цяпер магу з апломбам казаць, што гэта мне не зусім падабаецца. Мне больш падабаецца ціха чытаць свае вершы студэнтам у аўдыторыях.

– **Таксама не так даўно літаратурная і калялітаратурная багема, байнэт гучна абмяркоўвалі скандальны праект “Канец словаў” – вечны каляндар аголеных беларускіх літаратараў. Якое месца гэта “голая праўда” зойме ў нашай культурнай прасторы?**

– “Канец словаў”, мне

здаецца, вельмі іранічны. Выпрабаванне на пачуццях гумару, іронію. Паэзія – гэта часам непрыемны занятак эксгібіцыянізмам. Адна ўкраінская паэтка сказала: “Калі чытаю свае вершы, дык быццам распранаюся перад доктарам”. Я думаю, кожны з дванацяткі літаратараў-удзельнікаў праекту паспытаў такіх адчуванняў. На жаль, мабыць, мала хто чытаў тэкст. Там маленькімі літаркамі кожны паэт прадставіў пару вершаў, эсэ, інтэрв’ю. Да выбару тэкстаў я падыйшоў вельмі патрабавальна, пастараўся даць туды самае-самае. Па-мойму, ніхто гэтага не чытаў.

– У вас ёсць вось гэта легендарная песня пра вожыка, сёння мы пачулі поўны непадцензурны варыянт “Песні пра зайцаў”. А ці не плануеце ўзяцца за поўны варыянт песні пра чароўнага трусіка?

– “Чароўны трусік”... З гэтага словазлучэння я даўно выбраў правільны сэнс і напісаў верш “Пра твае і мае майткі”. А калі выклікаць асацыяцыі з жывой прыродай, дык з тым вушастым значком, што ўжываюць часопіс “Плэйбой” і гурт “Безбілета”. І тое, і другое мне падабаецца больш, чым несмяротная творчасць Юры Дземідовіча. Хлопчык безумоўна пераможа на дзіцячым “Еўрабачанні”, але ці дадасць гэта што-небудзь да культуры – наўрад ці.

Віталь БЫЛЬ

Что мы знаем об алкоголе? Без пару граммов спиртного не обходится ни одно значимое событие в нашей жизни. Кто-то рождается, кто-то умирает – всегда есть место для «чарки и шкварки». Между смертью и рождением есть замечательное время – студенчество, когда человек просто “туляет по полной” – чтобы хватило на всю оставшуюся жизнь. Иногда с чаркой. Иногда и без шкварки, когда пару дней до стипендии. Чем же заполнить профессиональный праздник – День Студента? Ответ – на дне материала.

Итак, предлагаем в помощь празднующим студентам наше

пособие – непериодическую систему алкогольных элементов. Знай и умеј!

Пивий – самый распространенный, постоянно и везде употребляемый напиток. Пивий – это часть студенческой субкультуры. Без пивия студент – не студент. Это как в былые времена октябрёнок с маленькой красной звёздочкой с Ильичом в центре. Пивий – король студенческих посиделок и вечеринок. Употребляется как из горлышка, так и из стаканчиков.

Виннарий – благородный и утонченный, красный и белый, полусладкий и сухой. Пьётся в больших стеклянных бокалах. Обычно сопровождается девушкой, свечами и изысканным ужином. Виннарий придаст романтики вашему вечеру.

Шампаный – быстро исчезающий и быстро дающий атмосферу праздника.

Бальза-

мий
– од-
ним сло-
вом, вку-

ЧАРКА БЕЗ ШКВАРКІ

Очень пенящийся и игристый – после него тянет поиграть...

Водярий – по comments. Очень распространен в природе, даже шире, чем водород и гелий.

Вискарий – ОЧЕНЬ дорогой и очень элитарный. Так просто его не пьют. Вискарий требует особого ритуала: сигара, кожаное кресло, специальные бокалы, кубики льда, камин, собака у ног... Почувствуй себя сэром Джеком Дэниэлсом.

Мартиний – сугубо женский элемент. Хотите удовлетворить девушку – дерзайте. Для полного

счастья найдите специальные бокалы. А для еще более полного счастья во время употребления находите на солнечном берегу Средиземного моря.

Текилий – жутко крутой и жутко дорогой. В зависимости от сорта надо преподносить к текилию сочетание лайм-соль или апельсин-корица. Очень безбашенный. Неофициальное первое место на всех вечеринках студентов Европы. Безбашенность и острота – основные свойства текилия.

Ромий – пойло бесшабашных Джеков Воробьев и прочего пиратского отродья. Добывается черными, как преисподняя, афроамериканцами. В придачу – попугай на плечо и деревянный протез на культю ноги, сундук с золотом и галеон. Не забудьте крикнуть заклинание: йо-хо-хо!

Бальза-

мий
– од-
ним сло-
вом, вку-

сняшка-ползняшка. Создаётся путем тщательного отбора трав. Обладает чрезмерными лечебными свойствами.

Джиний – часто называемый зеленым змием. Видно, оттого, что кусает голову аки змий.

Абсентий – название происходит от английского «absent» – отсутствовать. В Беларуси декадентский напиток просто absent – отсутствует.

День Студента – праздник молодости. Так выжмите все соки!

Алексей ЯБЛОКОВ

Шаноўнае спадарства! Вініую ўсіх вас з Днём студэнта, якому каляндарна наканавана быць толькі адзін раз у годзе, але які (для некаторых) можа працягвацца і ўвесь год! Надыходзіць месяц снежань, які традыцыйна звязаны з заліковай сесіяй, таму проста нажадаю вам паспяхова яе здаць! А крыху ўсмешкі і гумару вам не зашкодзяць!

Преподаватель:

– В принципе, этот ответ верен...

Преподаватель зачитывает отрывок средневекового трактата: «...женщины – существа коварные, хитрые, сладострастные... Они владеют миром...»

– Ну, чего молчите, комментируйте!

Студент (грустно):

– Что тут комментировать, все осталось по-прежнему...

Балькина Е.Н.

Разговор двух студентов:

– А какие сегодня были пары?

– А ты что, сегодня не был на занятиях?

– Не был...

– Несознательный ты студент!

Вот я – сознательный студент: всегда знаю, на какие пары не хожу!

Нейкі шляхціц адправіў свайго сына вучыцца ў Падуя, што ў Італіі. І як жа ён здзівіўся, калі праз некалькі месяцаў сын раптам з'явіўся на родным падворку. Бацьку студэнт растлумачыў: «Усё лета мяне кармілі нейкай травой, дык я зрабіў выснову, што ўзімку пачнуць карміць сенам, чаго мне не вытрымаць, і вырашыў уцячы».

Кароль і вялікі князь Аляксандр Ягайлавіч паехаў на паляванне ў Налібоцкую пушчу і сустрэў там лесніка, якому, як казалі, было ўжо даўно за сто, але выглядаў ён даволі маладжава.

– Ці наведвала цябе калі хвароба? – спытаў старога Аляксандар.

– Не, найяснейшы пане. Хвароба не гасціла ў мяне, бо я не меў чым яе частаваць, – адказаў ляснік.

Адразу ж пасля каранавіі на самых людных месцах развесілі партрэты Яна III Сабескага. І вось на адным з іх нехта напісаў літары: К.І.Е.П., якія пры чытанні складалі старапольскае слова «кеп», што азначала «дурань». Калі пра гэта даведаўся кароль, то страшэнна разгневаўся, як і кожны сапраўдны шляхціц на яго месцы. Тут жа пачаліся следства і энергічныя пошукі злачынца. Даволі хутка ён быў знойдзены і прыведзены ў манаршую рэзідэнцыю.

– Дык чаму ты лічыш мяне дурнем? – спытаў кароль.

– Ні ў якім разе, – растлумачыў адказчык, – дурань той, хто не разумее, што К.І.Е.П. – гэта «Кароль Іаан – Еўропы Пан».

Дасціпны адказ прывёў каранаванага Яся ў добры гумор, і самадзейнага спецыяліста па тытулах адпусцілі.

У Міколы Ермаловіча існуе думка, што беларусы больш балты, чым славяне... Не, я не супраць: балты таксама людзі...

Асіміляцыя – гэта натуральная з'ява, яна існуе і яе нельга адмовіць, але ёсць даследчыкі, якія лічаць наадварот. Вось прыйшлі славяне – і ад балтаў нічога не засталася.

Піліпенка М.Ф.

На семинаре по религо-ведению:

Студент:

– А автомат получить можно?

Другой студент:

– В военкомате!

На семинаре по информатике:

– Скажите, пожалуйста, а зачем распечатывать аннотацию в цветном варианте, ведь можно просто принести в электронном виде?

Другой студент:

– Ну, для выпендрежа.

Галоўны рэдактар:

Зміцер АНАЦКА

Тэхнічны рэдактар:

Даша ВОЛКАВА

Рэдактар па стылістыцы:

Віталій БЫЛЬ

Заснавальнік: Студэнцкая Рада па якасці адукацыі гістарычнага факультэта БДУ

Рэдакалегія:

Павал Махінаў, Інэса Сітава,

Зміцер Чапіга, Аліна

Куціцкая, Раман Карп.

Карэктар:

Тацияна ВЕРАБЕЙ

Вёрстка: Макс БАЛЬШ

Адрас рэдакцыі: Мінск,

вул. Чырвонаармейская, 6.

Меркаванні аўтараў могуць не супадаць з пазіцыяй рэдактараў. Вашыя заўвагі, прапановы дасылайце на адрас:

nika_hist@mail.ru

Тэлефануйце:

+375297611559 (Ганна);

+375293833964 (Даша);

+375298829984 (Зміцер).

Тыраж 299 экз.